

Jeg har ikke påstået, at fru Pia Kjærsgaard og hr. Thulesen Dahl har formelle samarbejdsforbindelser med Le Pen; det ved jeg ikke noget om. Jeg kan bare konstatere, at der er en ubehagelig lighed mellem nogle af de program-punkter, som jeg kunne læse at det parti havde i sit udspil, og så det seneste, som kom fra Dansk Folkepartis årsmøde. Og jeg synes ærlig talt ikke, at man kan bebrejde statsministeren, at han konstaterer, at der er en sådan situation. Det er jo ikke statsministeren, der har bragt Dansk Folkeparti i den situation. Det er Dansk Folkeparti selv.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil da godt kvittere for, at hr. Kristian Thulesen Dahl nu her fra Folketingets talerstol siger, at Dansk Folkeparti havde en idé om, at tre generationer skal smides ud, hvis der er en enkelt, der er kriminel, men at den idé nu efter en redningsaktion fra hr. Peter Skaarup er blevet revideret, således at det kun er to generationer, der skal smides ud. Jeg kvitterer.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal med det samme sige, at nu kommer jeg med noget frit fra hukommelsen. Så vidt jeg husker, er der en af de landsdækkende aviserne, som i dag citerer statsministeren – om det er korrekt, kunne vi jo så måske få bekræftet – hvor statsministeren går så vidt som til at sige, at det handler om oldeforældre. Altså, det vidner jo bare lidt om, hvordan man prøver at tage en idé til diskussion, fordreje den godt og grundigt og så tage afstand fra den. Det er simpelt hen for billigt og specielt billigt, hvis man ikke vil gå ind i diskussionen og tage diskussionen her, når man selv har rejst den.

Så skal jeg sige til hr. Keld Albrechtsen – hvis hr. Keld Albrechtsen har tid – at jeg slet ikke kan genkende det billede, hr. Keld Albrechtsen tegner. Dansk Folkeparti har ikke bare ikke noget formelt samarbejde med eksempelvis Le Pen i Frankrig. Vi hverken har eller ønsker at have noget uformelt samarbejde med hr. Le Pen eller andre af den karakter, sådan som hr. Keld Albrechtsen giver udtryk for. Så det kan jeg klart afvise her fra Folketingets talerstol, og det ville jo så klæde statsministeren også at kvittere for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fire forslag til vedtagelse, der er fremsat af ordføreren for forespørgerne Jacob Buksti m.fl., Frank Dahlgaard, Knud Erik Hansen og Kristian Thulesen Dahl, blive foretaget i mødet i morgen, torsdag den 14. oktober.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Forespørgsel nr. F 2:

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvad kan statsministeren oplyse om det ekstraordinære topmøde i Tampere den 15.-16. oktober 1999?«

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Søndergaard (EL).

(Forespørgslen anmeldt 6/10 99. Fremme af forespørgslen vedtaget 12/10 99).

Begrundelse

Keld Albrechtsen (EL):

Årsagen til, at Enhedslisten har ønsket den her debat, er begrundet i, at vi ønsker, at der skal være mulighed for, at offentligheden kan følge en debat her i Folketingssalen om de meget væsentlige spørgsmål, som er sat på dagsordenen på Tammerfors-topmødet, som finder sted om et par dage, og at det også bliver muligt her i Folketingssalen gennem forslag til vedtagelser at tage stilling til det forhandlingsmandat, som statsministeren og udenrigsministeren rejser til topmødet med. Det er den meget enkle årsag til, at vi har bedt om at få den debat, og jeg er glad for, at det har kunnet lade sig gøre, inden topmødet finder sted, således som vi bad om.

Politisk set er baggrunden for Enhedslistens synspunkt naturligvis en bekymring for, at der er ved at udvikle sig et Fort Europa, som lukker sig over for flygtninge, og som kan føre til en underminering af flygtninges rettigheder.

Nu var statsministeren i den foregående debat lidt inde på det dagsordenspunkt, som blandt andet handler om en rapport vedrørende EU's forhold til en række lande, fem navngivne lande plus Albanien. Her har vi så det problem, at den rapport har vi ganske vist fået i Europa-udvalget, men den er forsynet med store fortroligstempler, og derfor kan jeg jo ikke læse op af

den og påpege de problemer, som jeg synes der er i den, men det giver mig så meget mere grund til at opfordre statsministeren til at løfte lidt af sløret for det mere konkrete i den, således at vi kan få en god diskussion, inden statsministeren og udenrigsministeren tager afsted.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Vi har allerede i den første store debat om Europa været inde på en række af de spørgsmål, som har foranlediget Enhedslisten til at rejse den forespørgsel, vi nu tager fat på, så lad mig derfor indledningsvis henvise til det, jeg sagde i den forbindelse.

Hovedoverskrifterne er som sagt asyl og indvandring og samarbejde herom, og som jeg gjorde opmærksom på, er det på netop asyl- og indvandringsområdet vigtigt at fastholde en række grundprincipper i samarbejdet, som vi selvsagt vil gøre opmærksom på:

Der skal sondres klart mellem indvandring og asyl. Det skal understreges, at reglerne både bør respektere Genèvekonventionen og give plads/rum til de facto-flygtninge, altså flygtninge, som er personligt forfulgte, som er i nød. Endelig for det tredje – det var det, jeg understregede kraftigt før, og jeg kan kun sige, at den debat, der lige har fundet sted, giver mig fornyet anledning til at understrege det – bør vi sende et klart signal imod diskrimination, fremmedhad og fremmedfjendskab, og det gælder, uanset om der er tale om ideer, der omfatter oldeforældre, bedsteforældre eller forældre.

Tanker af den karakter er diskriminatoriske, er fremmedhadske, er fremmedfjendske. De hører ikke hjemme i det danske samfund og vil aldrig nogen sinde få grobund i det danske samfund. Partier, der bruger den slags argumenter, medvirker til at piske had frem. Det ønsker vi ikke. Det hører ikke hjemme i Danmark. Der er heller ingen grund til at bruge dem som politisk magnet i Danmark. Heldigvis har vi også gennem tiden oplevet, at det godt kan være, at det kan trække lidt til at begynde med, men det bliver hurtigt uendelig frastødende.

Desværre har vi jo også, som jeg sagde det før, set eksempler i historien – sådan som vores kollega udenrigsministeren fra Tyskland også gjorde opmærksom på – på forfærdelige perioder, og derfor er det, vi reagerer konsekvent og direkte, og det vil vi gøre hver eneste dag, hvert

eneste minut, det har relevans, når vi diskuterer politik. Menneskesyn af den slags hører ikke hjemme i Danmark og i det danske demokrati og vil aldrig få fodfæste.

Når det så er det sagt, er det klart, at vi på asyl- og indvandringsområdet også vil gå i gang med at skabe et grundlag for at reducere den indvandring, som vi jo i en periode har set fra lande, der er fattige, og som derfor ikke kan betegnes som en indvandring af de facto-karakter eller inden for Genèvekonventionen, ved, at de fattige lande så får en særlig bistand fra Europa. Det er faktisk det, jeg godt vil sige lidt mere om, for jeg synes, det er en spændende og også vigtig tilgang.

Det arbejde er nu her i løbet af 1999 gået i gang i den såkaldte højniveaugruppe, og der er faktisk lavet handlingsplaner for de fem lande, som jeg nævnte før. Lad mig bare lige nævne dem igen: Afghanistan, Marokko, Somalia, Sri Lanka og Irak. Her afgiver man en foreløbig rapport, også for Albanien og nærområdet omkring Albanien. Det er jo alle lande og områder, hvorfra tilvandringen til Europa er karakteristisk, men hvor vi ikke uden videre kan sige, at der er tale om flygtninge.

Målet er klart nok at reducere flygtninge- og indvandringspresset på Europa, og det er sådan set også legitimt nok, hvis vi vel at mærke gør det med de økonomiske og bistandsmæssige midler, der nu lægges op til.

Handlingsplanernes tyngdepunkt ligger derfor på udviklingsbistand, på konfliktforebyggelse og på fremme af demokratisering og menneskerettigheder. Og det synes jeg er meget sympatisk og den rigtige måde at gøre det på og vel også den, der falder i god tråd med, hvad i hvert fald et flertal af partier her i Folketinget mener – der er enkelte partier, der ser anderledes på det – når vi netop skal sikre menneskelighed og sikre, at man kan vokse op i sit eget land og kæmpe for det, man nu politisk går ind for.

Filosofien er enkel, men rigtig. Vi skal ikke kun behandle symptomerne, men også tage fat på årsagerne til, at folk flygter eller emigrerer, og det vil først og fremmest sige, at vi skal hjælpe til at forbedre levevilkårene i lande, hvorfra der kommer mange flygtninge og indvandrere.

Det andet er så kampen mod illegal indvandring og især mod menneskesmugling, som jeg synes er noget af det mest afskyelige, vi ser på de felter her. Det er organiserede kriminelle,

som spekulerer i folks ulykke, som groft udnytter de mennesker, der håber på en bedre fremtid. Ofte ved vi, der er tale om netværk, som har forgreninger i mange lande. Her må det politimæssige og strafferetlige samarbejde styrkes. Alle lande må have de nødvendige midler til at bekæmpe den type kriminalitet på en koordineret måde. Det er det, der nu også tages op i Europolsammenhæng.

Så meget om asyl- og indvandringsområdet.

Der er altså ikke tale om et Fort Europa. Der er tale om, at vi hjælper de lande, hvorfra tilstrømningen kommer, som har rod og grund i fattigdom, som har grund i indre politisk og religiøs uro, som har grund i ustabilitet, og hvor vi så går ind og siger: Lad os prøve at skabe en mere stabil udvikling.

Så til det andet område, det europæiske rets-område, dvs. civilret og strafferet: Her er det så, vi prøver at udvikle et samarbejde med hensyn til adgangen til retsvæsenet, det vil sige borger-nes mulighed for at få en effektiv retsbeskyttelse, hvis man er fra et andet EU-land, men opholder sig i et EU-land i øvrigt.

Opmærksomheden er selvfølgelig især rettet mod de grænseoverskridende problemstillinger, dér, hvor en borger i et EU-land køber en vare i et andet EU-land, eller dér, hvor en borger i et EU-land bliver offer for en forbrydelse i et andet EU-land, f.eks. i forbindelse med ferieophold eller andet. Her er bl.a. fremhævet ordentlig information om ens rettigheder og om, at man kan få oplysninger på et sprog, man forstår. Meget fornuftigt og, så vidt jeg kan se, også i de fleste borgeres interesse.

Under den overskrift vil vi så fra dansk side især pege på to forhold:

For det første, at ofre for forbrydelser kan få advokatbistand, og at de også om nødvendigt kan få erstatning fra staten. Sådant er reglerne i Danmark, som jeg sagde det før, og det gælder også for borgere fra andre lande, der bliver ofre for forbrydelser i Danmark. Vi synes, at andre lande burde indføre tilsvarende regler, så danskere, der bliver ofre for en forbrydelse i udlandet, sikres lige så gode vilkår.

Det andet, vi gerne vil nævne, er kvaliteten af EU-lovgivningen på det civilretlige område. Den må sikres. Når det f.eks. drejer sig om forbrugerspørgsmål, er det vigtigt, at man giver sig den fornødne tid til at lave klare og letforståelige tekster, ellers bliver det urimeligt vanskeligt at omsætte teksterne i national lovgivning – også for at sikre borgernes retssikkerhed.

Lad mig så gå til det tredje tema i Tammerfors, som er umådelig vigtigt. Selv om det ikke altid er synligt, så foregår det, og det er vigtigt at få bekæmpet, og det er den grænseoverskridende kriminalitet. Her vil vi især fra dansk side samle kræfterne om følgende områder:

Jeg nævnte før miljøkriminalitet. Vi vil fra dansk side slå et slag for, at vi får udvidet Europols mandat til også at dække det område – et forslag til rammeafgørelse om at få udbygget samarbejdet og en stærkere indsats i de enkelte lande. Vi ser i øjnene, at det her arbejde er op ad bakke, det er ikke det, der står i centrum for alle medlemslandenes interesser. Der bliver meget at kæmpe for. Der er nogle lande, der siger, at vi skal passe på ikke at overbebyrde Europol med nye arbejdsopgaver. Det kan man måske nok argumentere for lige nu, men omvendt, er det naturligt, at Europol også påtager sig en opgave, der hedder samarbejde og bekæmpelse af grænseoverskridende miljøkriminalitet. Det kan være tømning fra olietankskibe i havet, det kan være forurening over grænserne af anden karakter. Derfor vil vi presse på, når nu lejligheden er der, og det er den i Tammerfors.

Så har jeg nævnt forebyggelse af forbrydelser, og jeg har nævnt, at Storbritannien, Sverige og Danmark har fremlagt et papir om kriminalitetsforebyggelse og bekæmpelse af ungdomskriminalitet. Her er der tale om gensidig inspiration; der er altså først og fremmest tale om, at vi lærer af hinanden, at vi uddrager de bedste erfaringer, og at vi prøver at indføre en systematik, hvor vi netop udveksler: Hvad virker, hvad virker ikke, og hvordan kan vi blive bedre til at forebygge?

Ikke for, med andre ord, at EU på nogen måde skal overtage ansvaret for kriminalitetsforebyggelse, tværtimod, det bliver i landene. Forebyggelse er og bliver et ansvar for de enkelte lande, men derfor kan vi godt udveksle erfaringer, og det er præcis det, justitsministeren har lagt op til fra Danmarks side, og som flere andre lande har udtrykt sig positivt over for.

Så vil jeg nævne den økonomiske kriminalitet. Igen: En utrolig og uhyrlig professionalisering af økonomisk kriminalitet finder sted i de her år: hvidvaskning af penge, selskabstømmeraktiviteter, organiseret narkokriminalitet. Og her er vi nødt til at sige i Tammerfors: Vi har et problem, for der er nogle af EU-medlemslandene, som ikke altid er hjælp

somme; jeg har sagt det lige før i forbindelse med skatte- og afgiftsområdet. De har nemlig i deres lovgivning nogle regler, som gør, at de ikke kan hjælpe f.eks. danske politimyndigheder, når de prøver at spore udbyttet fra kriminalitet begået i Danmark. Det går simpelt hen ikke længere i en verden som den, vi har i dag. Man kan i dag flytte penge på få sekunder ved at trykke på et sæt taster på en computer; så må midlerne til at spore penge, der stammer fra kriminalitet, også følge med.

Jeg synes også, det er et problem, når nogle lande ikke råder over tilstrækkelig effektive redskaber til at hjælpe i de tilfælde, hvor deres egen lovgivning gør det muligt. Her har vi i Danmark et system, der gør det muligt, nemt og hurtigt at få fundet frem til personer eller selskaber, der råder over bankkonti, hvor der står meget på. Med andre ord: Vi så gerne et sådant samarbejde udbygget.

Hovedemnerne bliver dem, jeg har beskrevet, og oven i det kommer så udvidelsen, som jeg netop nævnte før i den statusrapport, kan man kalde det, som Kommissionen har arbejdet på.

Og endnu en gang vil jeg, som jeg sagde det før, også føle mig meget stærkt forpligtet til at gøre opmærksom på spørgsmålet om fremmedfjendskhed og fremmedhad og de politiske partier i Europa, som er tilhængere af den slags. Det kan vi ikke acceptere, og derfor føler jeg også, det er helt naturligt at tage det tema op i forhold til kollegerne.

Alt i alt tegner det til at blive et vigtigt topmøde, ikke et topmøde vi må forvente de store, detaljerede, konkrete resultater fra, men et topmøde, som sætter en retning, som sætter en ambition på felter, vi i allerhøjeste grad har en interesse i at få et bedre samarbejde på. Alt i alt: en bedre indsats imod miljøkriminalitet, imod økonomisk kriminalitet, en bedre indsats mod menneskesmugling og en bedre indsats for at tage fat om roden på flygtningeproblemet, årsagerne til flygtningeproblemet, og endelig en klar fælles holdning om et menneskesyn, der er til at leve med, og ikke en fremmedfjendskhed, som vi har set eksempler på her i dansk politik, desværre, i de senere dage og timer.

Keld Albrechtsen (EL):

Tak til statsministeren for redegørelsen. Der var jo ting i den, som man kun kan se positivt på, f.eks. bekæmpelse af miljøkriminalitet.

Jeg havde jo fra starten i europodiskussionerne den holdning, at hvis man havde kunnet

fastholde Europol til at være et praktisk center for udveksling af oplysninger mellem politimyndigheder om narkokriminalitet og f.eks. sådan noget som miljøkriminalitet, kunne det såmænd være endt med at blive ganske spiseligt. Nu endte det så med at blive en politisk efterretningsorganisation mod såkaldt terrorisme og alt muligt andet, men tanken kunne egentlig godt have været brugt, hvis den var blevet udformet med det, som statsministeren nu har nævnt her.

Men det, som jeg synes er det helt store problem på det her topmøde, er de tanker, der ligger i den rapport, som den dér såkaldte højniveaugruppe har udarbejdet angående forholdet til landene Afghanistan, Irak, Marokko, Somalia, Sri Lanka og altså særskilt til Albanien. Jeg er glad for, at statsministeren i sin indfaldsvinkel til det her har understreget humanismens grundlag og spørgsmålet om en anstændig flygtningepolitik, og jeg lagde mærke til, at statsministeren både indledte og afsluttede med det. Der har vi naturligvis fuldstændig samme holdning.

Problemet er bare, at når jeg læser disse papirer, som jeg altså ikke kan gennemgå her, fordi de er fortroligtstemplede, når jeg i hvert fald ikke helt til samme læsning som den, statsministeren kommer frem til.

Jeg er godt klar over, at der i papirerne står pæne ting om, som statsministeren var inde på, at man skulle gøre det muligt for disse her lande at få en bedre økonomisk situation, således at der ikke er en masse mennesker, der føler sig tvunget til at forlade disse lande på grund af dårlige levevilkår. Problemet er bare, at rapporterne altså også indeholder en hel masse konkrete skridt til stramning af flygtningepolitikken, som må give anledning til meget stor bekymring, og bekymringen må først og fremmest, så vidt jeg kan se, gå på, at de mange pæne ord om bistanden er der ikke så meget substans i. Det er nok en bistand, der aldrig nogen sinde i realiteten når ret meget fremad. Hvordan skal man f.eks. få den bistand ud i et land som Afghanistan, der ikke har en regering, eller Somalia? Jeg tror ikke rigtig på den del af det, den pæne del, om jeg så må sige.

Men med hensyn til den grimme del, f.eks. stramningerne over for flygtninge, kravene om, at disse lande skal skærpe deres visumpolitik, føre skærpet tilsyn over for folk, der rejser, osv. osv., altså i virkeligheden et forsøg på at flytte Schengengrænserne længere sydpå, er jeg ikke i

tvivl om, at de foranstaltninger nok desværre skal gå hen og blive gennemført. Og derfor deler vi den bekymring, som bl.a. FN's højkommisær for flygtninge har givet udtryk for i anledning af disse her planer, og den bekymring, som bl.a. Amnesty International har givet udtryk for, hvor de altså også ifølge Berlingske Tidende den 6. oktober giver udtryk for, at i praksis vil den øgede kontrol og overvågning, som ligger i det her, og som i realiteten er vendt mod flygtninge, blive det, der bliver gennemført, mens de mange pæne ord om bistanden osv. vil det knibe ganske gevaldig meget med.

Jeg ville ønske, at jeg ikke havde ret i det, jeg her står og siger, men at det virkelig forholdt sig sådan, at det var den pæne side af medaljen, om jeg så må sige, som var den, der kom til at gælde, men ved læsning af materialet må jeg altså erkende, at der skal mere end det, statsministeren er kommet med her i besvarelsen, til at overbevise mig om, at det her rent faktisk er i samme ånd og på samme grundlag som FN's konventioner og vores egne regler om de facto-flygtninge.

Derfor må jeg sige, at på det grundlag, som nu foreligger, kan jeg ikke medvirke til, at man godkender denne højstatusrapport på topmødet, og derfor må jeg fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget bemærker sig den bekymring, som FN's flygtningehøjkommissær har givet udtryk for i forbindelse med topmødet i Tammerfors vedrørende flygtnings og asylsøgeres rettigheder.

Folketinget finder, at de handlingsplaner, som er fremlagt af Gruppen på Højt Plan vedrørende Asyl og Migration fra Afghanistan, Irak, Marokko, Sri Lanka, Somalia samt særskilt Albanien, udgør en svækkelse af flygtnings og asylsøgeres ret til at søge beskyttelse i EU-landene.

Derfor opfordrer Folketinget regeringen til på det kommende EU-topmøde den 15.-16. oktober 1999 at sige nej til godkendelse af rapporten fra Gruppen på Højt Plan vedrørende Asyl og Migration og vedtagelse af de handlingsplaner, denne gruppe har fremlagt«.
(Forslag til vedtagelse nr. V 7).

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Og den næste ordfører, hr. Jacob Buksti.

Jacob Buksti (S):

Vi har allerede under den foregående forespørgsel haft lejlighed til at drøfte det retlige område, så der er allerede sagt en del ting, som der ikke er grund til at gentage. Det ekstraordinære topmøde i Tampere handler mest om retlige og indre anliggender, altså om flygtninge- og asylpolitik og bekæmpelse af kriminalitet osv. Det ligger der selvfølgelig et signal i. Der er ikke nogen tvivl om, at de flygtningestrømme, vi har været vidne til – senest fra Kosovo – har gjort det klart, at der er behov for at styrke det europæiske samarbejde om flygtninge- og asylpolitik.

Lad mig starte med at understrege, at Socialdemokratiet gerne ser et styrket og mere effektivt samarbejde. F.eks. er der behov for at sikre fælles minimumstandarder for behandling af flygtninge. Af humane hensyn er det ikke rimeligt, at flygtninge har forskellig beskyttelse inden for EU. Det bliver sikkert ganske vanskeligt at nå til enighed om retningslinjer for fordeling af flygtningene. Det rokker imidlertid ikke ved, at der er behov for en retfærdig ordning, hvor alle lande påtager sig et ansvar.

Socialdemokratiet støtter en forebyggende indsats i de lande, hvor fattigdom og politisk ustabilitet sender indbyggere på flugt. Det er en rigtig tanke at forebygge flygtningestrømme ved at forbedre vilkårene i hjemlandene. Det kan f.eks. ske gennem udviklingsbistand og støtte til sikring af menneskerettigheder og demokrati.

Forbrydelser er i stigende grad internationale og grænseoverskridende. Socialdemokratiet er derfor tilhænger af at gøre bekæmpelsen af grænseoverskridende kriminalitet mere effektiv. Det danske forslag om en fælles indsats mod grænseoverskridende alvorlig miljøkriminalitet er et fremragende forslag, der fortjener en god skæbne. Der er et klart behov for at sikre effektiv efterforskning og strafhåndhævelse i alle EU-lande på dette område.

Socialdemokratiet støtter også en styrket indsats mod andre former for grænseoverskridende kriminalitet, ikke mindst økonomisk kriminalitet, herunder hvidvask af penge.

Danmark har som bekendt et forbehold på det retlige område. Jeg har tidligere i dag sagt, at Socialdemokratiet ikke er modstander af et forstærket samarbejde på de områder, forbeholdet dækker.

Vi finder det helt i sin orden, at den danske regering deltager aktivt og forsøger at påvirke udviklingen i den rigtige retning. Det er den bedste måde at tjene danske interesser på. Men Socialdemokratiet lægger fortsat afgørende vægt på, at forbeholdet respekteres fuldt ud. Danmark kan naturligvis ikke deltage i beslutninger i det overstatslige samarbejde på de områder, forbeholdet gælder.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kunne jeg egentlig godt have tænkt mig, at hr. Jacob Buksti havde kommenteret det, som i hvert fald for os har været det helt afgørende vigtige i den her diskussion, nemlig den bekymring, som bl.a. FN's flygtningehøjkommissær og Amnesty International har fremført omkring flygtnings rettigheder.

Derfor vil jeg godt prøve at gøre det meget konkret. Jeg modtog et udkast til den rapport, der ligger vedrørende Albanien, og den modtog jeg ikke i fortrolighed, derfor kan jeg godt nævne, at i det udkast stod der, at man bl.a. ville oprette transitlejre.

Jeg kan jo ikke oplyse, om det er med i det endelige udkast, men der stod, at man ville oprette transitlejre, hvor man så kunne samle flygtninge.

Det er jo en plan, som hr. Jacob Buksti godt ved at man også havde i forbindelse med Tyrkiet. Det kunne ikke lade sig gøre, for Tyrkiets regering ville ikke have, at FN skulle administrere disse transitlejre. Men det var jo et forsøg på at skaffe sig af med flygtninge, og det er altså stadig med i det, der ligger her, og det synes jeg Socialdemokratiet burde forholde sig til – netop når man så kraftigt, som statsministeren har gjort det, har understreget humaniteten og respekten for flygtnings rettigheder.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Vi har fuldstændig tillid til, at regeringen er i stand til at tolke de meldinger, der kommer fra FN-systemet, og som jeg har forstået det, er den rapport, hr. Keld Albrechtsen henviser til, ikke den endelige rapport. De signaler, der er kommet fra FN-systemet i dag, er klart mere posi-

tive, så derfor har vi ingen problemer med, at regeringen forholder sig til rapporten, når vi ser den endelige udgave, og af den årsag kan vi heller ikke støtte Enhedslistens forslag til vedtagelse.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Charlotte Antonsen som ordfører.

Charlotte Antonsen (V):

Vi tager nu i EU fat på det, der hedder det retlige samarbejde, nemlig samarbejdet om asyl- og flygtningepolitik, det civilretlige samarbejde og også arbejdet om de grundlæggende rettigheder.

Vi er tilfredse med i Venstre, at man nu tager de første skridt her på det ekstraordinære topmøde i Tampere. Vi mener, det karakteriserer områderne, at der er fælles interesser, og derfor er det også vigtigt, at man løser opgaverne i fællesskab.

Amsterdamtraktaten er nu trådt i kraft, og det er jo derfor, sagen kommer op nu. Vi synes i øvrigt også i Venstre, at det er en god idé, at man tager dele over i det, der hedder søjle 1, altså det egentlige, forpligtende EU-samarbejde, for så er der større sikkerhed for, at der faktisk sker noget på området – også uanset at Danmark har et forbehold, som betyder, at vi ikke umiddelbart kan være med, men først efter en lidt omstændelig procedure.

Jeg har forstået, at man forsøger at gøre det kort, så derfor vil jeg gå over til noget af det, som har været drøftet meget i pressen, nemlig diskussionen om oplysningskampagnen i seks udvalgte lande. Jeg synes, at sagen har fået en lidt forkert vinkel i store dele af pressen; jeg synes i hvert fald, der ligger mere i den sag, end det umiddelbart ser ud til på overfladen.

Det, jeg synes er vigtigt, når vi drøfter flygtningepolitik, er jo, at de mennesker, der er tale om, nu også er klar over, hvad de, om jeg så må sige, går ind til. Situationen i øjeblikket er vel for mange flygtnings vedkommende, at den eneste kilde til oplysning de har, er de mellem-mænd, der tjener på at transportere flygtningene herop, og derfor synes jeg faktisk, det er meget klogt, at der også kommer en information fra EU om, at de risikerer at få en retur billet, når de kommer hertil. Derved kan man undgå, at i hvert fald nogle familier kommer til at spille hele deres formue, så ideen om en oplysningskampagne synes vi i Venstre er god.

Så er det klart, som vi også har hørt lidt i dag, at der er nogle tendenser i Europa i øjeblikket, der er meget ubehagelige. Der er nogle grupper, nogle partier, som har mere vind i sejlene, end de burde have, og derfor er vi i Venstre også meget optaget af – netop når man taler om et så følsomt område som flygtninge- og asylpolitik – at den fremmedfjendske holdning, man har i visse kredse også her i salen, ikke får lov til at få nogen form for indflydelse på EU's politik på dette område.

Derfor er jeg faktisk tilfreds med, at statsministeren her i dag har sagt, at det er en sag, man vil bringe op, for jeg tror, det er rigtigt at få den bragt op over for de andre lande, inden den begynder at få indflydelse på den politik, der bliver ført af de forskellige regeringer. Vi har jo lige set, at man i Østrig har fået et meget nationalistisk parti som det næststørste i landet, og nu skal vi ikke blande os i intern østrigsk politik, men jeg synes i hvert fald, det er vigtigt, at man hæver fanerne og siger, at vi skal have nogle ordentlige regler.

Når vi ser på de ydre grænser, skal flygtningepolitikken naturligvis som det næste skridt følges op af nogle fælles regler for, hvordan vi behandler disse mennesker ordentligt, når de er kommet ind i EU. Der skal ikke længere være tale om, at de er tvunget til at bo i visse lande; de skal selvfølgelig kunne rejse omkring ligesom alle mulige andre, og jeg mener, det er det næste skridt, og at det altså vil blive truffet meget hurtigt efterfølgende. Vi har allerede set forslag fra EU i den retning.

Jeg kan godt dele hr. Keld Albrechtsens frygt for, at det måske umiddelbart er lidt lettere at få flertal i EU-landene for at lukke lidt af og lave oplysningskampagner. Men det ændrer altså ikke ved, at EU allerede har fremsat forslag om, hvordan f.eks. flygtninge og asylansøgere på visse betingelser kan vandre frit omkring i landene, som vi ser det med pensionister, studerende og andre. Den pæne del af flygtningepolitikken er også på vej, og det er i hvert fald vigtigt for os, at de to ting følges ad.

Det er oplagt, at international kriminalitet er et vigtigt fællesskabsanliggende, som vi naturligvis støtter at man løser i EU. Det er oplagt, at EU har behov for at fastlægge, hvad de grundlæggende rettigheder er i EU, selvfølgelig i overensstemmelse med FN's menneskerettigheder.

Til sidst skal jeg sige, at vi ikke kan stemme for Enhedslistens forslag til vedtagelse.

Lene Espersen (KF):

Jeg vil også indlede med at kvittere for det initiativ, som jeg forstår regeringen tager med hensyn til fremmedhad og fremmedfrygt, at man tager det op som et tema, som et debatpunkt.

Jeg synes, det er vigtigt og rigtigt at gøre det på nuværende tidspunkt. Det er en god timing, og hvis ikke man skulle gøre det i EU-regi, ved jeg sådan set ikke, hvor man skulle gøre det. EU-samarbejdet står jo for to væsentlige ting, nemlig tolerance og forståelse for andre kulturer. Det er hele hjertet og kernen i EU-samarbejdet og det, man på en eller anden måde er fælles om, så jeg synes, det er rigtigt og godt set af statsministeren, og vi bifalder det initiativ.

På det kommende topmøde er der jo flere væsentlige dagsordenspunkter, og som debatten allerede har formet sig, er der ingen tvivl om, at rapporten fra arbejdsgruppen på højt niveau vedrørende asyl- og indvandring og de såkaldte handlingsplaner er noget af det, der har påkaldt sig megen opmærksomhed. Vi er faktisk meget enige med statsministeren og andre her i salen, der var inde på, at det er et skridt i den rigtige retning. Der er utrolig meget godt, der ligger til grund for de rapporter, ikke mindst det, at man vil forbedre livsbetingelserne i hjemlandet for de mennesker, der ellers ville emigrere eller flygte. Vi synes, det er vigtigt, og der er jo også tradition for, og det har altid været synspunktet i Danmark, at man skal sikre demokratiseringsprocessen og fremme den økonomiske stabilitet som den bedste måde, hvorpå man imødegår, at folk flygter som følge af nød og elendighed.

Vi synes selvfølgelig også, det er meget rigtigt, at EU i denne fase ikke kun fokuserer på symptomerne, men også fokuserer på årsagerne. Vi synes, det er glædeligt, at EU-landene har kunnet nå til enighed om et fælles grundlag, og der er ingen tvivl om, at den debat, der bl.a. har været om byrdefordelingen under Kosovo-konflikten, efter vores mening ikke altid foregik på et ligeværdigt grundlag. Derfor synes vi også, det er positivt, at man nu er nået til enighed om at finde en fælles politik og som sagt en politik, der samtidig har flere forskellige ben at gå på.

For at disse handlingsplaner kan blive ført ud i livet, kræves det dog, at man bl.a. også skal

have positiv medvirken fra tredjelande, og selv om jeg også er sikker på, at tredjelandene vil medvirke aktivt i denne forbindelse, tror jeg godt, vi kan se i øjnene, at det bliver en temmelig langsom og proces. Efter vores mening er det vigtigste dog, at man får startet processen, så vi ser bestemt frem til, at det her bliver ført ud i livet, og vi synes, der er en rigtig vægtning i forhold til de virkemidler, som man lægger vægt på.

På det ekstraordinære topmøde skal man også diskutere sammensætningen af et udvalg, der skal arbejde med et charter for grundlæggende rettigheder. Vi synes, det er væsentligt allerede her og nu at få understreget, at udvalget skal være bredt sammensat, og vi støtter også ideen bag et charter, som inkluderer frihedsrettigheder såvel som økonomiske og sociale rettigheder. Vi synes, det ville være smukt og godt, hvis et sådan dokument blev lavet på EU-plan.

Ligeledes vil man fokusere på den effektive bekæmpelse af den organiserede kriminalitet, herunder hvidvaskning af penge og forebyggelse af kriminalitet i det hele taget. Jeg har også noteret mig det forslag, som Danmark har været med til at fremsætte om ungdomskriminalitet, og jeg synes, det er godt og rigtigt, at statsministeren her i dag lægger vægt på, at det er erfaringsudveksling. Der er ikke tale om, at man sender aben videre til EU, at det er noget med, at EU skal til at overtage et område, hvor vi i hvert fald også i Danmark har haft problemer med ungdomskriminaliteten. Men erfaringsudveksling synes også vi er rigtigt og godt, og på samme måde kan vi også fuldt ud støtte det danske forslag, der handler om miljøkriminalitet. Det er et område, der først og fremmest hører til i EU-regi, og det er her, vi kan få nogle løsninger, der virkelig batter noget.

Vi støtter altså varmt de tiltag, der skal diskuteres i Tampere. Det giver i allerhøjeste grad mening at diskutere dem, og det eneste negative, man overhovedet kan sige, er altså, at vi ved, at i det øjeblik bl.a. handlingsplanerne skal føres ud i livet, vil det give problemer for Danmark på grund af vore forbehold. Vi kan kun deltage mellemstatsligt, og der er ingen tvivl om – og det vil jeg gerne fremhæve her – at Det Konservative Folkeparti gerne havde set, at vi ikke skulle bruge kopimaskinen, men at vi havde været med inde og haft indflydelse, også når reglerne helt konkret skulle føres ud i livet.

Som hr. Keld Albrechtsen og Enhedslisten nok kan regne ud, kan heller ikke vi på dette grundlag støtte det forslag til vedtagelse, der foreligger. Vi synes faktisk slet ikke, at der er nogen grund til at have den negative indfaldsvinkel til hele denne diskussion. Vi synes, der er masser af positivt, og vi synes, det er et rigtigt område at bruge mange kræfter på i week-enden for EU's regeringschefer.

Anne Baastrup (SF):

I sin afslutningstale under den foregående forespørgselsdebat fremhævede statsministeren det centrale, nemlig udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande.

Med vedtagelsen af Amsterdamtraktaten lovede regeringen, at udvidelsen ville gå i gang. Imidlertid blev vedtagelsen af Amsterdamtraktaten, indførelsen af Schengen i Amsterdamtraktaten og Europol stene på vejen ind i EU, og SF synes, at statsministeren, når han nu skal op og snakke med de andre regeringschefer på det ekstraordinære møde i Tammerfors, skal huske på, at overskriften for EU-politikken er udvidelsen.

I SF ser vi derfor gerne, at statsministeren arbejder ihærdigt på også at få spørgsmålet om udvidelsen på dagsordenen på det ekstraordinære topmøde. Jeg ved, det er op ad bakke, men ikke desto mindre er det jo et klart signal til topmødet, at det er noget centralt. Kommissionsformanden Prodi var jo inde på det i sin tale til Europa-Parlamentet, da han tilrådede, og det, han sagde, var ikke så ringe. Han pegede bl.a. på muligheden for et glidende medlemskab, og at målet var at sætte en dato for de første lande, der kunne blive optaget. Nu er dagsordenen jo fastlagt, men jeg forudsætter selvfølgelig, at statsministeren arbejder ihærdigt på også at få udvidelsen på dagsordenen.

Dagsordenen er i øvrigt hele det retlige område, og jeg vil i denne tale hæfte mig ved den fælles flygtningepolitik. SF ønsker en fælles EU-flygtningepolitik. Vi ønsker en model for fordeling af flygtningene, og fordelingen skal være ligelig i forhold til landenes bruttonationalprodukt. Vi ønsker en model for økonomisk byrdefordeling, og vi ønsker en generel mellemstatslig flygtningeaftale, hvor de tilsluttede lande forpligter sig over for UNHCR til at tage et antal flygtninge om året ud over spontanflygtninge og oprette et fast beredskab, som sikrer boliger, uddannelse, sprogundervisning etc.

Desværre lever handlingsplanerne ikke op til vores mål. Det er naturligvis godt, at man går i gang med at sammenkæde spørgsmål om sikring af menneskerettighederne med økonomisk bistand, men det er meget, meget skidt, at man bruger så megen energi på at beskrive det nemme projekt i handlingsplanerne, altså at sætte fokus på, hvordan man forhindrer flygtninge i at komme ind i EU overhovedet.

Læser man de handlingsplaner – og det er et ret tykt værk – kan man blive forstemt. De lande, der er sat fokus på, er alle sammen lande, hvor EU stort set ikke har nogen form for repræsentation, og bemærkelsesværdigt er det også, at handelspolitik ikke er nævnt med ét ord. Hvordan kan vi så overhovedet få en humanitær indsats sat i gang? Hvordan kan vi sikre, at menneskerettighederne rent faktisk får et løft i de lande? Det forekommer mig ganske, ganske vanskeligt.

Jeg håber derfor, at statsministeren kan få afklaret, hvad vi egentlig skal gøre, for det står ikke i handlingsplanen. Hvordan forestiller Rådet sig, at et menneske, der er forfulgt i Afghanistan, kan flygte uden brug af menneskesmuglere? I den forbindelse skal vi også være opmærksomme på, at her i Danmark har vi jo defineret menneskesmugling som en forbrydelse, der efterhånden har fået et strafniveau, der ligner niveauet for nogle af de allermest forfærdelige kriminelle handlinger, vi i øvrigt kender til. Vi havde spørgsmålet oppe forleden i Europaudvalget, og her fik vi et klart tilsagn fra udenrigsministeren om – og jeg går ud fra, at det også dækker regeringens opfattelse – at han ønsker at overholde flygtningekonventionen. Han ønsker at sikre menneskerettighederne i de nævnte lande forud for sikringen af et Fort Europa.

1.000 kr.-spørgsmålet bliver så: Hvordan gør vi det? Der ser jeg selvfølgelig frem til, at statsministeren har en klar tale, der afslører det, ellers havde vi stillet nogle skriftlige spørgsmål.

Vi skal have styr på det her. Hvordan kan man overhovedet være flygtning? Bliver man ikke bare illegal indvandrer? Bliver man ikke bare defineret som det? Hvor skal man gå hen, når man ønsker at få asyl? Er der en repræsentation for et EU-land i Afghanistan, hvor man kan gå hen og søge asyl? Nej, der er ej. Man kan flygte til Pakistan. Og hvad er man så i Pakistan? Der er man i sådan et rimelig sikkert land, hvorfra man ikke kan flygte. Vi har altså

et problem her. Det går jeg ud fra at statsministeren ordner.

Med det formål ønsker vi at fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til på det ekstraordinære topmøde i Tampere at arbejde for følgende:

Topmødet skal beslutte en dato for, hvornår de ansøgerlande, der er længst fremme, kan blive optaget.

Topmødet skal sikre en model for glidende medlemskab.

Topmødet skal bekræfte, at det er flygtningekonventionens krav om flygtninges ret til beskyttelse, der er afgørende for EU's flygtningepolitik.

Topmødet skal præcisere, hvordan man kan søge om asyl fra et af de i handlingsplanerne nævnte lande.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 8).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Statsministeren kunne jo ikke dy sig, og jeg skal også derfor endnu en gang understrege, at jeg synes, at den der nymoderne stil med, at man gerne vil kaste smuds på andre, men ikke tage debatten, er en mærkværdig stil.

Jeg skal sige til statsministeren, at Dansk Folkeparti bestemt ingen problemer har med, at fremmedhad skal bekæmpes; vi synes faktisk, det er glimrende at bekæmpe fremmedhad, vi gør det også selv. Vi mener selvfølgelig, det er vigtigt, at der er en debat om de forudsætninger, som skaber fremmedhad og fremmedfjendskab, og vi føler, det er vigtigt, man også tager hånd om de problemer, som får nogle til at gå helt ud i det ekstreme.

Grunden til, at der så overhovedet er fremmedhad og fremmedfjendskab, er bl.a., at man ikke, heller ikke her i Folketinget, er villig til at tage den debat, som kan gøre op med de problemer, der er.

Jeg vil godt understrege, at jeg synes, det har været opløftende også i den seneste uge at opleve, at et stadig stigende antal udlændinge bo-

sat her i Danmark retter henvendelse til Dansk Folkeparti og siger, at vi endelig skal fortsætte med vores politik. Det synes jeg er opløftende, for det er udlændinge her i landet, som faktisk gør et ganske godt job, som fungerer ganske fint i det danske samfund, som ønsker at bidrage, og som ønsker at integrere sig, men de ønsker selvfølgelig, at der bliver gjort op med dem, som træder ved siden af i en grad, så det er helt uacceptabelt.

Jeg tillod mig faktisk også at tro, at det var statsministerens udgangspunkt, da jeg hørte statsministerens åbningstale i forrige uge, men jeg må jo så desværre erkende efter det, statsministeren siden har lagt for dagen, at det åbenbart ikke er sådan en indholdsmæssig debat, statsministeren har lagt op til, og det skal jeg være den første til at beklage.

Med hensyn til, hvad statsministeren så i øvrigt selv har koncentreret sig om den seneste uge, ja, så har det været at kaste smuds i stedet for at prøve at finde nogle holdbare løsninger. Jeg må sige til det, som statsministeren også bliver ved med at kredse omkring, at skal vi have gjort op med bandekriminalitet i det danske samfund, så tror jeg, det er helt afgørende, at vi i en anden grad end det, vi har været vant til, får forældrene engageret i løsningen af det problem. Jeg tror faktisk, at mange indvandrerfamiliers børn mest af alt har respekt for deres forældre, måske især deres far, og at vi derfor skal have engageret dem i at tage et større ansvar. Det kan man gøre på flere måder, og det kan man tage en debat om, men det er ikke det, statsministeren lægger op til med den måde, han tager fat i bolden på.

Lad mig så sige om EU-samarbejdet, som vi jo også drøfter i forhold til det ekstraordinære topmøde, der nu kommer: Vi afviser ikke i Dansk Folkeparti, at vi skal koordinere og have samarbejde med både de andre EU-lande og tredjelande om bekæmpelsen af international kriminalitet og opgaven med flygtningepolitik. Det, der er helt afgørende for os, er bare, at det fortsat skal ske på et mellemstatsligt grundlag. Det er helt afgørende, at Danmark stadig bestemmer i Danmark, at danskerne er herrer i eget hus, og det er selvfølgelig også helt afgørende, at det derfor heller ikke er muligt for politikkerne her i Folketinget at smide ansvaret fra sig.

Det kunne jo være så bekvemt at sige, når befolkningen er utilfreds med den førte politik: Jamen det er ikke vores ansvar, det er jo en

overstatslig EU-regel. Derfor er vi så meget modstandere af at forberede det her område til overstatslighed, til flertalsafgørelser, til, at Danmark ikke selv bestemmer i Danmark. Det er helt afgørende på det område, som vi diskuterer her, både det politimæssige samarbejde og flygtninge- og indvandrerpolitikken, at det naturligvis er Danmark selv, der bestemmer, der selv sætter dagsordenen.

Jeg skal også sige specielt om politisamarbejdet og Europol, at vi hele tiden i de debatter, der har været, har sagt, at der selvfølgelig skal være samarbejde over grænserne om at bekæmpe international, grænseoverskridende kriminalitet. Det, vi har anket mest over, og det, vi fortsat anker over, er, at man tror, at man bl.a. gør det ved at fjerne grænsekontrollen mellem EU-landene. Man argumenterer for, at der i ydergrænserne over for tredjelande er mulighed for at opretholde en stærk kontrol. Så var der selvfølgelig også mulighed for det på de indre grænser, hvis man ønskede det. Men det ønsker man ikke, og det beklager vi selvfølgelig stærkt.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Hr. Kristian Thulesen Dahl er fortsat lettere opbidset over, at statsministeren kaster med smuds, kan jeg forstå, og jeg kan også forstå, at hr. Kristian Thulesen Dahl nærmest er overfølsom over for at blive konfronteret med egne tanker og forslag.

Da det nu er sådan, at jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti nærmest er blevet ramt af et kollektivt hukommelsessvigt, skal jeg nu spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, om følgende citat fra åbningsdebatten sidste torsdag, torsdag den 7. oktober, af et forholdsvis roligt gemyt i debatten, nemlig hr. Jann Sjørnsen, er korrekt:

»Fru Pia Kjærsgaard talte meget om konsekvens. Hun talte om, at kriminelle indvandrere skal sendes hjem, også tre generationer tilbage.

Jeg vil bare sikre mig, at der bag det synspunkt er så meget konsekvens, at det også gælder indvandrere af svensk afstamning, af norsk afstamning, og hvad vi ellers kan sige der måtte være af afstamning i vores samfund. Er det så konsekvent, at det er alle, fru Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti vil sende hjem, i givet fald man foretager en kriminel handling, uanset hvilken størrelsesorden i øvrigt.«

Hertil svarer fru Pia Kjærsgaard:

»Jeg kan bare bekræfte over for hr. Jann Sjursen, at det da er rigtigt, hvad han siger.«

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu kan jeg forstå, at hr. Kristian Thulesen Dahls parti modtager mange henvendelser fra flygtninge og indvandrere, der ønsker, at partiet skal fortsætte den linje, som det hidtil har lagt.

Så vil jeg godt spørge: Giver de så også udtryk for enighed i det forhold, at man som forældre eller bedsteforældre kan blive smidt ud, hvis et af børnene begår en kriminell handling? Er det også den del af Dansk Folkepartis politik, som flygtninge og indvandrere tilsyneladende er så tilfredse med?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil godt sige til hr. Jacob Buksti, at citatet er fuldstændig korrekt, og jeg vil gerne forklare, at det, der blev svaret på, var spørgsmålet om, hvorvidt der var konsekvens i forslaget eller ideen, så det også gjaldt folk fra lande, der f.eks. ikke ligger i Mellemøsten. Det var det, vi opfattede, der lå i hr. Jann Sjursens indlæg, og det var det, der blev svaret på. Jeg kan selvfølgelig bekræfte, at citatet er fuldstændig korrekt.

Så skal jeg sige til fru Anne Baastrup, som gentager det med bedsteforældre, og det har jeg vist svaret på tidligere – nå, nu skal jeg lige have fat i tråden, nej, nu har jeg det: Jeg skal sige til fru Anne Baastrup, at det, som folk reagerer på over for os, er, at de føler, der er en slaphed, at der er en inkonsekvens, som de gerne vil have gjort op med. De udlændinge, der er her i Danmark, som gør det ganske godt, er trætte af, at de føler, at der ikke bliver grebet hårdt nok ind over for dem, som ikke gør det godt, som i den grad træder ved siden af. Det, jeg gerne vil give et signal om, er, at jeg synes, det er opløftende i debatten, at der kommer sådan nogle reaktioner.

I hvor stort omfang det gælder det konkrete forslag, kan jeg ikke sige; jeg taler ikke med alle de her mennesker. Men jeg synes, det er opløftende, at et stigende antal retter henvendelse til os med det udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Først og fremmest har jeg ikke hørt hr. Kristian Thulesen Dahl tage afstand fra den idé, at det

var tre generationer, der i givet fald skulle smides ud. Det er en idé, som Dansk Folkeparti har lanceret. Det kan godt være, de så trækker sig tilbage med 100 kilometers fart i timen, men sådan er det.

Jeg spurgte konkret: De danske statsborgere, som har en fremmed afstamning, og som nu er ved at blive medlemmer, eller hvad det er, af Dansk Folkeparti, er de enige i den linje, nemlig at de i virkeligheden selv kan risikere at blive smidt ud, hvis det er, at en af deres unger laver noget, som Dansk Folkeparti mener skal medføre, at man bliver smidt ud? Er de enige i den holdning? Er det det, de har givet udtryk for?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg vil bare sige med hensyn til åbningsdebatten, som jeg jo selvfølgelig ikke skal genudsende her i dag, at det, som fru Pia Kjærsgaard bekræftede over for mig, var, at kriminelle indvandrere skal sendes hjem også tre generationer tilbage.

Så vil jeg i øvrigt spørge hr. Thulesen Dahl, som lagde vægt på, at Dansk Folkeparti også går ind for at bekæmpe fremmedhad og tager initiativer til det, hvilke initiativer det så mere præcist er.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Jann Sjursen: Altså først og fremmest har jeg bekræftet citatet. Det er en uomtvistelig kendsgerning. Det, jeg så siger, er, hvad der er Dansk Folkepartis politik. Meningen med det svar var at gøre det klart for hr. Jann Sjursen, at sådan en ordning i givet fald også omfatter folk, der eksempelvis ikke kommer fra Mellemøsten, for jeg kunne forestille mig, at det var det, der lå i hr. Jann Sjursens spørgsmål.

Dernæst må jeg sige til hr. Jann Sjursen, der spurgte, hvad Dansk Folkeparti gør for at få bekæmpet fremmedhad og fremmedfjendskhed: Jamen det, vi føler er det helt afgørende at man gør, er, at man sætter ind hårdere, end man gør i dag, over for de indvandrere, andengenerationsindvandrere eksempelvis, som begår kriminalitet, som begår bandekriminalitet etc., hvilket jeg også troede lå i det, statsministeren kom med i åbningstalen, men dér har jeg åbenbart misforstået noget; det var kun retorik til ære for kameraerne.

Lad mig så sige til fru Anne Baastrup, der spørger, om de, der ringer og synes, at vi gør

det ret godt, er tilhængere af et eller andet helt præcist: Jeg ville da være et skarn, hvis jeg begyndte at stå og citere direkte fra, hvad fem mennesker har sagt, to mennesker har sagt, der ringede på det tidspunkt. Selvfølgelig kan jeg ikke det.

Det, jeg giver udtryk for, er, at et stadig stigende antal mennesker af udenlandsk oprindelse, som er her i landet, ringer til os, kontakter os og synes, det er godt, at vi sætter fokus på, at der skal være langt større konsekvens over for den bandekriminalitet og lignende, der finder sted. Det er det, jeg ønsker at give udtryk for, og det er det, jeg synes er meget opløftende.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare sige efter at have fulgt debatten, at jeg håber, at statsministeren nu kan se, også klart demonstreret gennem debatten her i dag, hvilken fundamental forskel der er mellem Enhedslisten og Dansk Folkeparti, også når det gælder, hvilken flygtningepolitik der skal føres i EU.

Formanden:

Nu er det sådan, at korte bemærkninger skal rettes til den seneste af ordførerne, og jeg har ikke registreret, at statsministeren har været på talerstolen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg har også to korte spørgsmål til hr. Kristian Thulesen Dahl, og jeg beklager meget, at de ikke handler så meget om det ekstraordinære topmøde i Tammerfors, men nu har debatten jo ligesom taget en lidt anden drejning.

Jeg vil bare bede hr. Kristian Thulesen Dahl bekræfte, at hr. Kristian Thulesen Dahl er enig med fru Pia Kjærsgaard i de udtalelser, som fru Pia Kjærsgaard kom med i »Profilen« i og som handlede om, at det for Dansk Folkeparti er ligegyldigt, om denne her gruppe mennesker, der skal ud af landet – og så taler vi ikke engang om, hvor mange generationer det er, men det drejer sig om et sted mellem 30 og 60 familier, der skal smides ud – har dansk statsborgerskab eller ej.

Det vil jeg godt høre hr. Kristian Thulesen Dahls svar på.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Ja, undskyld, hvis fru Espersen ikke vil, så vil jeg gerne. Jeg vil gerne forsøge at relatere denne her diskussion til, hvad der står oppe på tavlen. Altså jeg vil gerne bede hr. Thulesen Dahl bekræfte, at hr. Thulesen Dahls parti er imod EU's flygtningepolitik.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til fru Lene Espersen: Jeg tror, det kom meget klart frem i »Profilen« i aftes, at det er meget usikkert på forhånd at sige, hvor mange familier der i givet fald er tale om. Det kom strålende til udtryk, for det er der jo ikke nogen der kan sige. Når der ikke ligger et forslag på bordet, der klart udkrystalliserer, under hvilke omstændigheder de i givet fald skal udvises, så kan man jo heller ikke bagefter komme og sige, hvor mange familier, det drejer sig om.

I sig selv viser det, at selvfølgelig kan man ikke det. Og så vidt jeg husker, er det også mere eller mindre fremprovokeret, at man skal sætte antal på. Vi har prøvet at give et slag på tasken, men det er umuligt at sige på nuværende tidspunkt. Det kommer helt an på, hvad der i givet fald vil kunne vedtages.

Til det andet, som fru Charlotte Antonsen spørger om: Jamen det, der er helt afgørende omkring EU's flygtningepolitik, er selvfølgelig, hvad det er, der kommer til at ligge på bordet. Den handlingsplan, vi f.eks. har set, hvor man har til hensigt at gå til tredjelande og prøve at forklare nogle mennesker, der ellers ville komme til Europa eller til EU-landene og søge asyl, at de ikke behøver at gøre sig ulejlighed, for de får ikke asyl, kan da være et glimrende initiativ. Hvis det ligger på et mellemstatsligt grundlag, så Danmark kan være med eller ikke være med, jamen så vil vi da støtte det forslag.

Vi har også, f.eks. når det drejer sig om et fingeraftryksregister, via Europaudvalget støttet, at Danmark kan tilslutte sig et fingeraftryksregister.

Så vi ser på område efter område. Der vil være ting, som vi synes er fornuftige, som vi gerne vil have at Danmark tilslutter sig, og der vil være ting, vi ikke synes om. Det afgørende for os er, at det er Danmarks suveræne afgørelse, og dér, hvor vi ser et problem i forhold til den retlige udvikling, er selvfølgelig medlemskabet af Schengen, som skaber de åbne grænser. Vi er bange for, at Danmark føler sig på-

tvunget nogle regler, som vi i bund og grund måske slet ikke ville have, fordi de åbne grænser er der. Det er dér, vores bekymring er størst, og det gav jeg også udtryk for i mit ordførerindlæg.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Vi kommer vist desværre til at give hr. Thulesen Dahl meget taletid på denne her måde, men jeg vil nu alligevel spørge til det sidste, hr. Thulesen Dahl sagde, for jeg synes ikke, det sådan skal stå alene: Kan jeg få bekræftet, at hr. Thulesen Dahl og hans parti ikke vil være med til at give flygtninge de rettigheder, der følger af, at vi nu lukker, havde jeg nær sagt, eller i hvert fald laver oplysningskampagner og forsøger at dæmpe de illegale indvandreres flugt eller rejse til EU? Altså, er hr. Thulesen Dahls parti i det hele taget interesseret i at støtte EU's flygtningepolitik, som vi kender den i dag?

Vil det så sige, at man fra Dansk Folkepartis side vil til at stemme ja, hver gang der skal gives FO – mandat – generelt til de flygtningepolitiske tiltag, vi ser fra EU?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Man bliver da helt inspireret af Venstres ordfører til netop at forsøge at relatere den diskussion, vi har nu, også til det, der foregår på det ekstraordinære topmøde i Tammerfors, og dér er der bl.a. et diskussionsemne, der hedder grundlæggende rettigheder, frihedsrettigheder.

Mit spørgsmål til hr. Kristian Thulesen Dahl er: Hvor har Dansk Folkeparti egentlig tænkt sig at sende mennesker hen, som har dansk statsborgerskab, men som bliver frataget det? Hvilket land forventer Dansk Folkeparti vil tage imod mennesker, der er statsløse, og som ikke har noget statsborgerskab? Hvor er det præcis, man vil sende dem hen?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstod på hr. Kristian Thulesen Dahls bemærkning, at Dansk Folkeparti i virkeligheden støtter den rapport, som nu bliver godkendt på topmødet i Tammerfors. Jeg ved ikke, om jeg har forstået det rigtigt, men jeg forstod i hvert fald, at de dele af rapporten, som indebærer, at det bliver vanskeligere for flygtninge at nå frem til Europa, støtter Dansk Folkeparti. Det over-

rasker mig for så vidt ikke, for det er jo den flygtningepolitik, Dansk Folkeparti har.

Men jeg må da sige, at for mig giver det anledning til at spørge statsministeren, om ikke hr. Kristian Thulesen Dahls bemærkninger nødvendiggør endnu en tæt læsning i regeringen af den rapport, for jeg er da bange for, at statsministeren i virkeligheden er på vej ud i noget snavs nu med den opbakning, som han dermed får til rapporten.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, jeg til fru Charlotte Antonsen vil sige, at jeg ret præcist har forsøgt at gøre rede for, hvad der er Dansk Folkepartis holdning i forhold til forskellige dele af det samarbejde, som foreligger: Vi siger ikke på forhånd ja eller nej til at diskutere det her område, heller ikke i EU-regi, og vi siger heller ikke på forhånd, at der er forslag, som vi ikke støtter. Tværtimod har jeg så nævnt et par områder, hvor vi faktisk kan se, at der kan være en idé i det.

Det, der er helt afgørende, er bare, om Danmark selv bestemmer, om det er på et mellemstatsligt grundlag, og om vi i givet fald, hvis vi ønsker det, kan fravige de EU-regler, som bliver vedtaget. Det synes vi er meget afgørende, og det kan jo være til fordel for flygtninge eller det modsatte, men det afgørende er selvfølgelig, at vi har en mulighed for det. Det tror jeg egentlig også er et svar til hr. Keld Albrechtsen.

Så spørger fru Lene Espersen, hvor danske statsborgere skal sendes hen. Vi har ikke forestillet os med den idé, vi er kommet med, at man kan sende nuværende danske statsborgere ud af landet. Vi tænker først og fremmest på et forslag, der er fremadrettet, punkt 1. Og punkt 2: I forhold til f.eks. palæstinensere tænker vi på en konkret aftale, der kunne indgås. Men vi har ikke tænkt på, at det skal være et forslag, der med tilbagevirkende kraft fratager dem, der nu er blevet danske statsborgere, deres danske statsborgerskab.

Formanden:

Hr. Ebbe Kalnæs som ordfører.

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg skal gøre det ganske kort og på CD's vegne meddele, at vi har fuld tillid til, at regeringen og statsministeren i de kommende forhandlinger

prøver at få det bedst mulige ud af det med de holdninger, vi heldigvis har bredt i Danmark.

Så vil jeg også gerne benytte lejligheden til at sende en ros til Venstres ordfører, som var dejlig klar i sin tale, i sit hovedindlæg her.

For at forkorte det yderligere har jeg sprunget nogle korte bemærkninger over, og jeg vil gerne spørge hr. Thulesen Dahl, som siger, at man ikke har noget sådan konkret forslag at fremsætte, om det er 30 eller 60 eller nogle andre antal: Vil det sige, at vi kan frygte, at der er et forslag af en sådan karakter på vej? Ikke fordi jeg tror, det har nogen chance for at blive vedtaget, men jeg synes, det ville være ganske fløvt for dansk folkestyre, hvis et sådant forslag blev fremsat.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal heller ikke trække debatten unødigt længe ud, men blot sige, at jeg synes, at hr. Kristian Thulesen Dahl skulle gå hjem og tænke sig grundigt om. Jeg synes, han er ved at komme ud i noget snavs ved ikke rigtig at kunne redegøre for, hvad det er for synspunkter, som faktisk er blevet præsenteret både her fra talerstolen og i udsendelser i fjernsynet på samtlige skærme i de små danske hjem og i radioudsendelser, og jeg synes, der er et forklaringsproblem. Men det vender vi jo nok tilbage til.

Det er et vigtigt møde i Tampere, bl.a. fordi man skal diskutere asyl og indvandring, og det er et område, hvor EU har nogle helt klare opgaver, nogle helt klare forpligtelser.

UNHCR er blevet nævnt nogle gange, fordi UNHCR har kommenteret den rapport om de fem lande, som skal diskuteres på mødet, og jeg synes, man skal lægge mærke til, at UNHCR har sagt: Det er indlysende rigtigt at forebygge flygtningestrømme ved at prøve at mildne de menneskerettighedsvilkår, som er i de pågældende lande, hvor flygtningene kommer fra. Det er indlysende rigtigt. Man skal selvfølgelig gribe om ondets rod. Men, siger UNHCR også: Pas nu på, at konventionen overholdes! Det, at man prøver at forebygge flygtningestrømme, skal ikke være en sovepude for landene, så de ikke vil modtage flygtninge, som søger asyl på konventionens grund.

Derfor vil jeg godt opfordre statsministeren og udenrigsministeren til, at man på topmødet i Tampere holder fast i, at det er flygtningekonventionen, der er basis for EU's flygtningepolitik. Den står ikke til at ændre. Den skal ikke an-

fægtes. Det ændrer ikke ved, at man selvfølgelig skal forebygge flygtningestrømme i de lande, som har store problemer.

Det er også vigtigt, at man prøver at lægge vægt på nogle fælles aftaler om tilbagetagelse af afviste asylansøgere. Vi har haft meget store problemer med enkelte lande, som ikke vil modtage deres egne statsborgere, efter at de har fået afslag på asyl i det pågældende EU-land. På den måde har visse lande kunnet spille EU-lande ud mod hinanden: Hvilket land betaler mest? – samtidig med at de har sendt flygtninge, asylansøgere, som var afvist, tilbage til det pågældende land. Her er indlysende et område, hvor fælles aftaler er nødvendige.

Og så endelig det allervigtigste naturligvis: solidaritet med de store flygtningestrømme. Jeg synes ikke, det har været pynteligt at se den måde, EU har reageret på i forbindelse med Kosovokrisen, hvor der ikke var noget fælles initiativ fra EU's side til, hvordan flygtningestrømmene skulle fordeles, og hvordan man i det hele taget skulle behandle disse flygtninge. Det burde vi også lære noget af, lige så vel som vi burde lære noget af den måde, EU handlede på i Bosnien.

Til sidst vil jeg blot sige, at den beslutning om et charter for grundlæggende rettigheder, der er, naturligvis er et udmærket initiativ. Der er ikke nogen, der kan være imod, at man laver et charter om grundlæggende rettigheder. Men der er et problem i forhold til det rettighedssystem, vi har i forbindelse med Den Europæiske Menneskerettighedskommission, hvor vi i forvejen har en domstol, der vurderer medlemslandenes forhold til menneskerettighedskonventionen.

Det må ikke blive sådan, at vi har to forskellige, parallelle domstolssystemer i Europa: et i EU-systemet, som dømmer efter nogle fundamentale rettigheder, og et i Europarådssystemet, som dømmer efter nogle fundamentale rettigheder. Hvem ved, måske kommer der en dag to domme, der er forskellige, som i virkeligheden bedømmer nøjagtig den samme stat over for nøjagtig den samme borger?

Sådan må det ikke ske. Derfor skal det være helt sikkert, at charteret for de grundlæggende rettigheder ikke må anfægte Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourgs kompetence.

Det er de råd, jeg vil give statsministeren inden topmødet i Tampere.

Jann Sjursen (KRF):

Det er helt oplagt, at det er en god ting at få en fælles flygtninge-/indvandrerpolitik blandt EU's medlemslande.

Jeg vil godt gentage det, som jeg sagde i den foregående forespørgselsdebat, og som er helt afgørende for Kristeligt Folkeparti, når det gælder asylpolitikken, nemlig at det er Genèvekonventionen, der bliver lagt til grund for EU's asylpolitik, og at det er det afgørende pejlemærke for regeringen. Sådan hørte jeg også statsministeren sige det, da han besvarede forespørgslen, som vi nu behandler.

Jeg synes også, det vil være et vigtigt signal at få sendt fra selve topmødet i Tampere, meget gerne også, som jeg ser det, i en egentlig slut-erklæring, hvor man får fastslået dette helt grundlæggende princip, denne helt grundlæggende konvention, også for EU's asylpolitik.

Den fælles asylpolitik er vigtig for, at flygtninge ikke bliver kastebold mellem de enkelte EU-lande, er også vigtig for, at enkelte lande ikke går hen og bliver en form for flygtningemagneter og påtager sig større byrder end andre lande i EU-fællesskabet. Det er det, der er udgangspunktet for Kristeligt Folkeparti, når vi taler om en fælles asylpolitik i EU.

Om den oplysningskampagne, som EU påtænker at iværksætte i en række lande, og som også har været diskuteret her i debatten, vil jeg sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side har noteret os den kritik af kampagnen, som UNHCR er kommet med. Også fra Amnesty International har der været hejst advarselssignaler. Ikke fordi vi synes, at en oplysningskampagne i sig selv er forkert. Det er udmærket som baggrund, også for, at vi kan undgå, at måske nogle af flygtningene, som ikke reelt har asylbehov, flygter.

Men det er klart, at hvis det udvikler sig til, som noget i hvert fald på et tidspunkt kunne tyde på – det har dog ændret sig siden, vil jeg sige – en regulær skræmmekampagne, så må vi selvfølgelig stå af. Det kan jo betyde, at folk ikke flygter, selv om de rent faktisk har asylbehov.

Jeg vil sige, at på de her områder føler jeg – med de ord, som statsministeren også har sagt i dag om menneskesyn og forholdet til netop de borgere, som vi gerne vil hjælpe, også igennem en fælles asylpolitik – at regeringen er på rette spor.

Vi støtter naturligvis også regeringens bestræbelser for at få konkretiseret EU's arbejde

med hensyn til kriminalitetsbekæmpelse, også at man nu udvider spektret til at omfatte miljøkriminalitet. Jeg synes, det er vigtigt at holde frem, at det ikke kun er det snævre kriminalitetsområde, man fokuserer på i Tampere, men at det også er, havde jeg nær sagt, et udvidet kriminalitetsbegreb, som indgår i overvejelserne. Heri støtter vi regeringens linje.

Med disse få ord og pejlemærker for regeringen fra Kristeligt Folkepartis side i forhold til Tampere-topmødet vil jeg sige, at det synes at blive et vigtigt topmøde – måske ikke på det konkrete beslutningsmæssige plan, men i hvert fald på det holdningsmæssige plan – hvor det er afgørende vigtigt set med Kristeligt Folkepartis øjne, at regeringen offensivt går ind og tager fat på debatten, som man vil gøre det om fremmedhad, for det er jo spørgsmål, som er påtrængende, ikke bare i Danmark, men også i andre EU-medlemslande. Og jeg synes, det er vigtigt, at stats- og regeringscheferne sender klare og entydige signaler vedrørende dette fra topmødet.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Ebbe Kalnæs på CD's vegne, til hr. Keld Albrechtsen på Enhedslistens vegne, til fru Elisabeth Arnold på Det Radikale Venstres vegne, til fru Charlotte Antonsen på Venstres vegne, til fru Lene Espersen på Det Konservative Folkepartis vegne, til fru Anne Baastrup på SF's vegne og også til hr. Jacob Buksti på mit eget partis vegne for den klare melding, der kom, når det gælder vores menneskesyn i Danmark, og når det gælder tilslutningen til den linje, vi har lagt op til i Tammerfors, i Tampere.

Jeg tror, det er meget vigtigt at gøre det så klart og så entydigt, også så befolkningen i Danmark har en klar fornemmelse af, hvad der er et meget fundamentalt værdigrundlag i det danske samfund.

Derfor vil jeg også godt sige til hr. Keld Albrechtsen, som spurgte mig, om jeg kan se forskel: Ja, det kan jeg sandelig, og det har jeg i øvrigt kunnet hele tiden. Men det er klart og vigtigt, at vi også i dag har vi fået bekræftet, at der er meget grundlæggende forskelle, naturligvis, mellem Enhedslistens grundsyn og Dansk Folkepartis.

Jeg vil så i øvrigt til fru Anne Baastrup sige, at vi selvfølgelig skal gøre alt, hvad vi kan, for at flytte og fjerne stenene på vejen til udvidelsen. Og derfor glædede jeg mig også over, at

Kommissionens fremskridtsrapport, når det kommer til fremskridtsvurderinger af udvidelsen, er så positiv, som den er nu. Jeg håber derfor, at vi på et tidspunkt i Tammerfors får lejlighed til direkte at diskutere udvidelsesaspektet.

Jeg kan ikke i dag garantere, at vi kan træffe en definitiv beslutning, men jeg vil i hvert fald gøre mit til, at vi får en reel debat om udvidelsen i Tammerfors. Det vil ikke stå fyldigt formelt på dagsordenen, men det vil reelt komme op under drøftelserne i løbet af aftenen, er jeg helt sikker på, og dermed også, at sigtet vil være, at vi senest i Helsinki i december måned kan sige ja til en udvidelsesproces, der også tager de lande ind i optagelsesforhandlingerne, som jeg nævnte i mit første indlæg, nemlig dem, der mangler; det vil sige Bulgarien, Rumænien; det vil sige Letland, Litauen; det vil sige de øvrige lande, som hører med i den gruppe, Malta inklusive, som nu skal med ind i gruppen, og som jeg glæder mig meget over – Slovakiet inklusive – og at vi kan give den samme behandling, den samme tilgang.

Tidspunkterne for, hvornår man så vil blive medlem, vil selvsagt være meget forskellige. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at Bulgarien og Rumænien efter alt at dømme formentlig vil komme ind senere end Polen, Ungarn og andre. Men det afgørende er, at hvert enkelt land nu kommer i samme gruppe, får den samme service, kommer ud for den samme vurdering, kommer ud for den samme bistand i førtiltrædelsesstrategierne.

Det andet, jeg vil nævne, er, at fru Anne Baastrup spørger: Jamen hvordan afgør vi i praksis, hvornår man er flygtning, og hvornår man er indvandrer? Dertil er vel at svare, at det netop er det, vi skal finde ud af. Når vi har udstukket retningslinjerne i Tammerfors, så fortsætter justitsministrene og indenrigsministrene jo deres arbejde, og jeg ser frem til, at det bliver et arbejde, der vil give svarene på det, fru Anne Baastrup klart efterlyser: Hvornår og hvordan skal snittet lægges med hensyn til rettigheder og pligter?

Jeg vil så også sige tak både til fru Charlotte Antonsen og ikke mindst til fru Lene Espersen for klare meldinger, også når det gælder erfaringsudveksling om forebyggelse af kriminalitet, når det gælder miljøkriminalitet, og når det gælder økonomisk kriminalitet, som ordførerne meldte på.

Og til fru Elisabeth Arnold og andre – jeg tror også, hr. Jann Sjursen spurgte mig om det i sit indlæg: Ja, jeg er ganske enig i, at Genèvekonventionen må være et fuldstændig afgørende grundlag for arbejdet på flygtningeområdet. Dels kan jeg sige, at jeg selv vil understrege det på mødet i Tammerfors, og dels forventer jeg under alle omstændigheder, at det bliver bekræftet i Tammerfors, at vi naturligvis ikke kan bevæge os bort fra dette grundlag.

Fru Elisabeth Arnold har ret i, at vi skal være opmærksomme på, at vi i charteret for grundlæggende rettigheder, som jo er en politisk fornuftig ting at samles om, ikke roder os ud i en modstrid med Menneskerettighedsdomstolen og hele Europarådets arbejde for menneskerettigheder i Strasbourg. Det er jeg bestemt ganske enig i.

Ellers vil jeg sammenfattende endnu en gang sige tak for en god debat, også for en opklarende debat, også for en debat, der trak nogle streger igen i dag omkring fremmedfjendskhed og fremmedhad, også en debat, der gjorde det klart, at der trods alt også i det danske demokrati er grænser for, hvor meget man kan bevæge sig ud i for at gøre sig attraktiv, og dermed en debat, som sagde, at mennesker, der er i det her land, skal behandles ordentligt.

Der findes ikke overmennesker og undermennesker i det her land. Vi skal iværksætte en forebyggende indsats, vi skal skaffe arbejde også til mennesker, der har et fremmedklingende navn, og vi skal ikke smide familier ud, hverken bedsteforældre eller forældre. Det hører ikke hjemme. Det var der engang nogle der gjorde tilbage i 1930'erne og 1940'erne i Tyskland. Det hører ikke hjemme længere i Danmark. Jeg er meget glad for, at vi har fået den meget klare og utvetydige tilkendegivelse fra et meget stort flertal i det danske Folketing også i dag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg ved ikke, om statsministeren har et særligt kendskab til det, der skete i 1930'erne, men jeg skulle hilse og sige, at det, som statsministeren fremdrager skete i 1930'erne, og det, Dansk Folkeparti står for, er to meget, meget forskellige ting.

Jeg synes, det er meget bekymrende, at vi skal have en debat herinde i Folketinget, hvor det ikke handler om dialog og debat om de konkrete problemer, der er i det danske sam-

fund, men hvor det handler om, at hver gang Dansk Folkeparti her i dag har henvendt sig til statsministeren og spurgt, hvad statsministeren mente i sin åbningstale, eksempelvis når han nu selv fremdrager disse emner, at man nu skulle gøre noget ved bandekriminalitet og lignende, hvad der lå i det, så har vi ikke fået noget som helst svar fra statsministeren, så har statsministeren forholdt sig tavs. Og næste gang statsministeren så tager ordet, er det for at kaste smuds ud i salen og bagefter sige: Nej, hvor I lugter!

Jeg synes, det er en ærgerlig, lidt primitiv debatform, som jeg synes statsministeren burde holde sig for god til.

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak for debatten og også tak til statsministeren for den melding, som kom her til sidst. Jeg synes, det er godt at kunne konstatere, at nok har vi haft en stor EU-debat tidligere på dagen, hvor der var mange uenigheder om EU mellem regeringen og Enhedslisten, men der er også nogle grundlæggende menneskerettigheder, som vi deler, og som vi står fast på, og det er godt at få konstateret også ved denne her lejlighed.

Jeg var også glad for den melding, som kom fra fru Elisabeth Arnold, og som fik opbakning fra statsministeren, nemlig at vi ikke må risikere at komme i den situation, at der oprettes et konkurrerende system til den Menneskerettighedsdomstol, som vi har i Strasbourg og som skal forblive det sted, som man kan gå til, hvis man finder, at menneskerettighederne er krænket.

Så selv om Enhedslisten ikke i dag får vedtaget sit forslag til vedtagelse – og det er jeg naturligvis ked af, fordi jeg mener, at det er en meget problematisk tekst, som ligger til Tammerfors-topmødet – så mener jeg dog alligevel at have kunnet konstatere, at der er en lang række partier, som i hvert fald et stykke af vejen deler de bekymringer, som Enhedslisten har givet udtryk for. Og jeg håber så, at statsministeren, så langt som det overhovedet er muligt, også vil påvirke den linje, som den danske regering vil føre i Tammerfors, og som vi jo får en beretning om i Folketingets Europaudvalg, når statsministeren og udenrigsministeren vender tilbage fra topmødet. Tak for debatten.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse fremsat af ordføreren for forespørgerne, hr. Keld Albrechtsen, og fru Anne Bastrup finder sted på mødet i morgen, torsdag den 14. oktober.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 14. oktober 1999, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.40

Bortfaldet spørgsmål

Følgende spørgsmål er taget tilbage af spørgeren 11/10 99 og er dermed bortfaldet. Det lød således:

Spm. nr. S 70

Til sundhedsministeren (6/10 99) af:

Tove Videbæk (KRF):

»Vil ministeren oplyse om sine planer for at hæve aldersgrænsen for butikssalg af alkohol til unge?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen, bl.a. Berlingske Tidende 17. marts 1999 og Jyllands-Posten 18. marts 1999, har ministeren udmeldt, at han vil hæve aldersgrænsen for forbudet mod salg af alkohol til unge fra 15 år til 18 år.

Baggrunden er ifølge dagspressen, at flere omfattende undersøgelser har vist, at unge drikker problematisk meget. Desuden er det uheldigt, at der er en aldersgrænse på 18 år for udskænkning af alkohol, mens grænsen for salg af alkohol i butikker ligger på 15 år.